

Маленька Ложечка загубилася. Вона лежала у нутрощах старого Черевика, на товстій Устілці й час від часу шепотіла розтріпаному Шнурку:

- Ось побачиш, мене невдовзі знайдуть.

- Не сміши, кумасю, - відповідав їй похмурий Шнурок. - Ніхто й не помітив, що ти зникла. І шукати тебе ніхто не збирається. Як кожного з нас, до речі.

- Як добре було колись, - пустився у згадки старий Черевик. - Пам'ятаю, коли я - такий блискучий! - кожного дня гуляв вулицями, мене поважали усі камінці. Го-го! А як рішуче я керував футбольним М'ячем?!

- Здається, - не вмовчала Устілка, - ти тільки-но й робив, що шастав по калюжах й наскрізь промокав. Тому я, нещасна, постійно страждала нежитю.

- Набридло! - не витримала Ложечка. - Навіщо сперечатися? Загалом, жити треба так, щоб кожна хвилина була цікавою й пізнавальною. Ось, як у мене була. Наприклад, три тижні тому, ми з Хлопчиком зарили на дворі лимонні та помаранчеві кісточки. А потім позаглядали в усі склянки з варенням. На минулому ж тижні ми проводили хімічний експеримент - насипали порошок для прання у молоко й розводили кока-колою...

Ложечка так поринула у спогади, що й не помітила, як і Черевик, й Устілка поснули.

- Моя улюблена кавова Ложечка зникла, - пробурмотіла Мати, перебираючи у буфеті столові набори.

- Синку, - звернулася вона до Хлопчика, - ти не бачив Маленької Ложечки?

- Ти кажеш, Ложечки? - перепитав Хлопчик і зашарівся.

- Так, де моя улюблена Маленька Ложечка? - насупила брови Мати.

- Розумієш, я ще вчора хотів тобі сказати... - почав Хлопчик нерішуче. - Так от, я хотів тобі сказати, що вона... тая Ложечка... вона десь сховалася. І я не можу її знайти.

Мати зітхнула.

- Що ж, будемо шукати її удвох.

- Сюди! Я тут, тут! - вигукнула Ложечка, почувши знайомі голоси.

- Не здіймай тарарам! - зупинив її Шнурок. - Від того лементу, що ти наробила, мене вузлом зав'язало.

- Що, я комусь потрібен? - очунявся і старий Черевик.

- Нікому ми, довговікі, не потрібні, - відрубала Устілка, - і не сподівайся.

- Та ось вона, - зрадів Хлопчик і дістав Ложечку з Черевика.

- Що вона там робила? - поцікавилась Мати.

Хлопчик замислився.

- Згадав! – радо вигукнув він. – Я хотів бути моряком. Наче Черевик – мій корабель, і він починає тонути. А Ложечка допомагає йому вичерпувати воду з трюму.

- Фантазер... – зронила Мати і сварити Хлопчика не стала.

- Так, я дуже потрібна, – задзвеніла Ложечка.

- Яка радість! Про мене пам'ятають, – скрипнув Черевик.

- Можна, я теж буду гратися? І стану тросом? – улесливо звернувся до Хлопчика Шнурок.

- І коли ми будемо гратися? – закричали вони разом.

- Ми будемо гратися завтра, – підморгнув їм Хлопчик. – Коли Мама на роботу піде. У ванні так добре плавати.

Мати підняла Черевик і почала його роздивлятися.

- Ти диви! Треба віддати ці черевики у ремонт. Тоді їх можна буде одягати у негоду.

- Ми ще покажуємо! – звеселився Черевик.

- Хто ж буде кораблем? – засмутилася Ложечка.

- Нічого не вдієш, доведеться зробити паперовий кораблик, – заспокоїв її Хлопчик.

Мати віднесла Ложечку до буфету. Засинаючи, Ложечка почула, як Хлопчик шепоче:

- До зустрічі, Маленька Ложечко!